

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. října 2024 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Daniela Plška a soudců Mgr. Tomáše Kurfirta a Mgr. Petra Jirsy odvolání **obžalované J.S.**, narozené XXXXX, a **státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 14. 6. 2024 č. j. 68 T 5/2022-5195 a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. se z podnětu odvolání obžalované J.S. napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovaná

J. S., rozená M., narozená XXXXX, jednatelka společnosti XXXXX, bytem XXXXX,

se podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťuje obžaloby Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 25. 4. 2022, sp. zn. 3 KZV 2/2021, pro skutek spočívající v tom, že

po předchozí dohodě s odsouzeným J.Š. dne 28. 1. 2016 v Kroměříži uzavřela se společností XXXXX, IČO: XXXXX, jejímž jménem jednal předseda představenstva J.Š., nar. XXXXX, kupní smlouvu na koupi bytové jednotky č. XXXXX v XXXXX na ulici XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na společných částech budovy č. p. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na pozemku parcelního čísla st. XXXXX v katastru obce XXXXX, tedy na koupi bytu, který obžalovaná společně s J.Š. nejméně od roku 2015 užívala, a to za sjednanou kupní cenu ve výši 1 000 000 Kč, kterou se zavázala zaplatit ve lhůtě nejpozději do 31. 3. 2016 na bankovní účet prodávajícího č. XXXXX vedený u Československé obchodní banky, a. s., přičemž do dnešního dne neuhradila z kupní ceny prodávajícímu ničeho, což od počátku ani

neměla v úmyslu, neboť si byla vědoma, že ani společnost XXXXX byt získala bez toho, aby za něj uhradila odpovídající kupní cenu, sama ostatně za užívání bytu ani jeho rekonstrukci společnosti XXXXX rovněž nic nehradila, a při koupi bytu se ani nijak nezajímala o existující zástavu a splátky hypotečního úvěru, které byly bytem jistěny,

v důsledku čehož obžalovaná J.S. nabyla do svého výlučného vlastnictví byt, který byl J.Š. opatřen v souvislosti s jeho podvodným jednáním popsáním pod bodem I.1) výroku této obžaloby, v hodnotě nejméně 1 mil. Kč, spočívající v tom, že

nejméně od začátku června 2011 do 18. 10. 2012 v Kroměříži, XXXXX a jinde v celkem 10 níže specifikovaných případech vždy poté, co si vytipoval jednotlivé poškozené, kteří byli vlivem svých předchozích dluhů, jež nebyli schopni řádně splácet, v tíživé finanční situaci s hrozbou exekučního postihu majetku a kteří neměli přehled o poskytování finančních služeb a byli ve špatném psychickém stavu, si vlivem svého profesionálního a přesvědčivého vystupování a detailní znalosti v oblasti poskytování finančních služeb získal jejich důvěru, poškozeným v místě jejich bydliště nabídl, že za ně bezplatně vyřeší jejich finanční situaci a prostřednictvím jím dojednaných osob zprostředkuje a zajistí uhrazení veškerých jejich dluhů, což podmínil uzavřením kupních smluv na nemovitosti poškozených, kdy tento jím předestřený převod vlastnického práva k nemovitým věcem poškozeným prezentoval toliko jako dočasný, následkem čehož poškození v domněnku, že se jedná toliko o dočasný převod vlastnického práva k jejich nemovitým věcem, které jim po splacení jejich dluhů budou následně bezplatně navraceny, jednotlivé kupní smlouvy, aniž by si přečetli jejich obsah a aniž by jim jejich obsah byl obžalovaným J.Š. jakkoli vysvětlen či alespoň předestřen, podepsali. Obžalovaný J.Š. za tímto účelem zajistil osoby kupujících, kteří fakticky o koupi nemovitostí neměli žádný zájem a kupní smlouvy podepsali jen za příslib finanční odměny, kterou jim obžalovaný J.Š. vyplatil, zprostředkoval uzavření kupních smluv k nemovitým věcem poškozených, zprostředkoval pro kupující uzavření smluv o poskytnutí hypotečních úvěrů na financování koupě, smluv o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem a v některých případech i smluv o zřízení a vedení běžných bankovních účtů kupujících, které však ovládal sám, a následně přesvědčil poškozené, aby kupní smlouvy na prodej svých nemovitostí podepsali, aniž by jim sdělil, že nemovitosti jsou převáděny nikoli dočasně a bez rozvazovací podmínky a aniž by jim současně poskytl část kupní ceny, která byla v kupních smlouvách dohodnuta a která převyšovala sjednanou úhradu splatných dluhů poškozených, přičemž věděl, že tuto část kupní ceny prodávajícím nepředali ani kupující, kteří ostatně o příslušném ujednání ani nevěděli a neměli žádné prostředky za tímto účelem k dispozici, a takto obžalovaný J.Š. jednal od samého počátku s cílem získat nemovitosti do své dispozice za pouhou část jejich ceny a současně pro sebe získat část kupní ceny, která měla být vyplacena prodávajícím z hypotečních úvěrů. Konkrétně obžalovaný J.Š.:

1) v místě trvalého bydliště M.Ř., nar. XXXXX a S.Ř., nar. XXXXX, v XXXXX na ulici XXXXX, tyto přesvědčil, aby za účelem vyřešení své nepříznivé finanční situace dne 3. 6. 2011 v Kroměříži podepsali kupní smlouvu na prodej bytové jednotky č. 3344/3 nacházející se v XXXXX na ulici XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na společných částech budovy XXXXX nacházející se na pozemku parcelního čísla st. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na pozemku parcelního čísla st. XXXXX, vše v katastru obce XXXXX, sjednal P.Ch., nar. XXXXX, a P.K., nar. XXXXX, aby tyto nemovitosti koupili, k čemuž jim zprostředkoval uzavření úvěrové smlouvy a připravil kupní smlouvu znějící na celkovou kupní cenu 2,2 mil. Kč, do které uvedl, že část ceny ve výši 500 000 Kč byla prodávajícím předána před podpisem smlouvy, ačkoli to nebyla pravda, a část kupní ceny ve výši 1,7 mil. Kč bude složena do notářské úschovy, odkud bude vyplacena prodávajícím, což však rovněž nezajistil, neboť ve skutečnosti prodávající ze sjednané kupní ceny obdrželi pouze 600 tis. Kč, kterými byly zaplacený jejich předchozí dluhy u České

spořitelny, a.s., a zbývající část kupní ceny jim nebyla vůbec poskytnuta, čímž obžalovaný J.Š. M.Ř. a S.Ř. způsobil škodu v celkové výši 1,6 mil. Kč,

v němž byl spatřován zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

III. Podle § 256 tr. ř. se odvolání státního zástupce zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 14. 6. 2024 č. j. 68 T 5/2022-5195 byla obžalovaná J.S. uznána vinnou přečinem podílnictví z nedbalosti podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016, kterého se měla dopustit tím, že

po předchozí dohodě s odsouzeným J.Š. dne 28. 1. 2016 v Kroměříži uzavřela se společností XXXXX, IČO: XXXXX, jejímž jménem jednal předseda představenstva J.Š., nar. XXXXX, kupní smlouvu na koupi bytové jednotky č. XXXXX na ulici XXXXX, spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na společných částech budovy č. p. XXXXX a spoluvlastnického podílu o velikosti 950/20839 na pozemku parcelního čísla st. XXXXX v katastru obce XXXXX, tedy na koupi bytu, který obžalovaná společně s J.Š. nejméně od roku 2015 užívala, a to za sjednanou kupní cenu ve výši 1 000 000 Kč, kterou se zavázala zaplatit ve lhůtě nejpozději do 31. 3. 2016 na bankovní účet prodávajícího č. XXXXX vedený u Československé obchodní banky, a. s., přičemž do dnešního dne neuhradila z kupní ceny prodávajícímu ničeho, což od počátku ani neměla v úmyslu, neboť si byla vědoma, že stejně tak společnost XXXXX byt získala bez toho, aby za něj uhradila odpovídající kupní cenu, sama ostatně za užívání bytu ani jeho rekonstrukci společnosti XXXXX nic nehradila, a při koupi bytu se ani nijak nezajímala, jaké případné dluhy na nemovitosti vážnou, o existující zástavu a splátky hypotečního úvěru, které byly bytem jištěny, v důsledku čehož obžalovaná J. S. nabyla do svého výlučného vlastnictví bez jakékoli protihodnoty byt v hodnotě nejméně 1 mil. Kč, a takto jednala, aniž by si v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy ověřila a zjistila, jak prodávající XXXXX, byt nabyla, což mimo jiné vzhledem k tomu, že sama obžalovaná neuhradila sjednanou kupní cenu, bylo možné důvodně předpokládat a v rámci minimální opatrnosti a s přihlédnutím k celkové hodnotě bytu vyžadovat, přičemž tento byt byl prodávající společnosti XXXXX opatřen odsouzeným J.Š. v souvislosti s jeho podvodným jednáním, pro které byl rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 7. 2. 2023 č. j. 68 T 5/2022-4869 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 2. 2024 č. j. 1 To 57/2023-5120 odsouzen pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, ve znění zákona č. 333/2020 Sb.

Za to byla obžalovaná J. S. odsouzena podle § 215 odst. 2 tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaná J.S. i státní zástupce.
3. Odvolání obžalované J.S. odůvodnil zvolený obhájce Mgr. Bc. Tomáš Mravec tak, že toto směřuje do výroku o vině i trestu. Namítl, že ve skutkové větě je na jedné straně popisováno úmyslné jednání obžalované, kdy si byla vědoma toho, že společnost XXXXX byt získala bez toho, aby za něj uhradila odpovídající kupní cenu, avšak na druhé

straně obžalovaná měla jednat tak, aniž by si v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy na předmětný byt ověřila a zjistila, jak společnost XXXXX byt nabyla. V bodě 39. odůvodnění rozsudku prvoinstanční soud uvádí, že nebylo hodnověrným způsobem prokázáno, že by s úmyslem odsouzeného Š. byla obžalovaná seznámena, v bodě 41. odůvodnění pak uvádí, že obžalovaná měla a mohla vědět, že byt, který je na ni převáděn, může být či je přímým výnosem z trestné činnosti jejího tehdejšího partnera J.Š., avšak tomuto zjištění soudu nesvědčí žádný důkaz. Prvoinstanční soud musí hodnověrným způsobem prokázat, že obžalovaná měla a mohla vědět, že byt je přímým výnosem z trestné činnosti J.Š., kterou spáchal dne 3. 6. 2011, tedy asi 4,5 roku před podpisem kupní smlouvy. Obžalovaná se s panem Š. seznámila v srpnu 2015. Obžalovaná stále trvá na tom, že částku 1 mil. Kč jako kupní cenu uhradila v hotovosti. Zdůraznil, že soud hodnotil osobu obžalované ke dni rozhodnutí, nikoliv ke dni uzavření předmětné smlouvy v lednu 2016. V době uzavření kupní smlouvy na předmětný byt byla laik bez zkušeností s uzavíráním smluv a bez vzdělání v této oblasti. Nemohla vědět, že si lze na katastrálním úřadě vyžádat nabývací titul současného vlastníka předmětné nemovitosti, kterou společnost XXXXX koupila předmětný byt. Ani z této smlouvy by objektivně nešlo zjistit, zda společnost XXXXX zaplatila kupní cenu za předmětný byt či nikoliv. Soud taktéž neuvádí, z čeho dovozuje, že obžalovaná měla a mohla vědět, že předmětný byt může být či je přímým výnosem z trestné činnosti jejího tehdejšího partnera J.Š.. Závěrem namítl, že obžalovaná měla být soudem prvního stupně zproštěna obžaloby, což navrhl učinit odvolacímu soudu, event. zrušit napadený rozsudek a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

4. Státní zástupce své odvolání směřoval proti výroku o trestu v neprospěch obžalované, což odůvodnil tak, že ze samotného popisu skutku plyne, že předmětná bytová jednotka je bezprostředním výnosem z trestné činnosti odsouzeného J.Š. ve smyslu § 135b odst. 2 tr. zákoníku. Soud prvního stupně neuložil vedle podmíněného trestu trest propadnutí věci, přičemž ze znění § 70 odst. 1 tr. zákoníku nutnost uložení tohoto druhu trestu přímo vyplývá. Ze skutkové věty rozsudku plyne, že se obžalovaná bezdůvodně obohatila o předmětný byt, proto považuje za nutné, aby byl výnos z trestné činnosti obžalované odebrán. Pokud by odvolací soud s uložením trestu propadnutí věci nesouhlasil, bylo by na místě zvážit uložení jiného majetkového trestu, k čemuž shrnul zjištění týkající se majetkových a výdělkových poměrů obžalované. Závěrem navrhl, aby odvolací soud po doplnění dokazování listinami, které k odvolání předložil, sám uložil obžalované J.Š. trest odnětí svobody shodně jako v napadeném rozsudku a současně trest propadnutí věci předmětné bytové jednotky.
5. Obě podaná odvolání společně se spisovým materiálem byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu ve smyslu § 252 tr. ř. V první řadě vrchní soud uvádí, že odvolání podala obžalovaná J.Š. i státní zástupce jako oprávněné osoby podle § 246 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. a ve lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. ř., přičemž obě podaná odvolání byla řádně odůvodněna podle § 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.
6. K projednání obou podaných odvolání nařídil vrchní soud veřejné zasedání, v němž státní zástupce i obhájce prezentovali podstatné body písemně zpracovaného odvolání. K podanému odvolání státního zástupce se obhájce vyjádřil tak, že, s ohledem na nedbalostní trestný čin a více jak osm let od jeho spáchání, by bylo velmi nepřiměřené, aby byl uložen i trest propadnutí majetku s ohledem na hodnotu bytu. Státní zástupce se k odvolání obžalované vyjádřil tak, že námitky se týkají jenom subjektivní stránky, kterou se nalézací soud podrobně zabýval ve svém rozhodnutí a odvolání považuje za nedůvodné. Závěrem veřejného zasedání obhájce navrhl zamítnout odvolání státního zástupce a obžalovanou zprostit obžaloby. Státní zástupce uplatnil konečný návrh shodně jako v písemně podaném odvolání, odvolání obžalované navrhl zamítnout jako nedůvodné.

7. Z podnětu obou podaných odvolání vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vyhlášení předcházelo. Vrchní soud již ve věci rozhodoval rozsudkem z 29. 2. 2024 sp. zn 1 To 57/2023, a to jednak ve vztahu k pravomocně odsouzenému J. Š., jehož trestní věc byla tímto rozhodnutím pravomocně skončena, přičemž ve vztahu k obžalované J.S. napadený rozsudek částečně zrušil ve výrocích o vině a trestu týkajících se této obžalované a věc vrátil soudu prvního stupně.
8. I v současném stadiu trestního řízení vrchní soud neshledal žádné podstatné vady uvedené v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Trestní stíhání obžalované J.S. bylo řádně zahájeno usnesením podle § 160 odst. 1 tr. ř. ze dne 22. 1. 2021 a protože s ohledem na uplatněnou právní kvalifikaci zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku u ní byl dán důvod nutné obhajoby uvedený v § 36 odst. 3 tr. ř., nejprve její obhajobu vykonávala zvolená obhájkyň JUDr. Ilona Pokorná, poté jí byla jako obhájkyň ustanovena Mgr. Veronika Olšanová a následně pak obhajobu vykonávali zvolení obhájci Mgr. Bc. Tomáš Mravec a Mgr. Lucie Mokrošová. Tato obhájkyň již podle sdělení obžalované u posledního hlavního líčení před soudem prvního stupně obžalovanou nezastupovala a obhajobu vykonával pouze zvolený obhájce Mgr. Bc. Tomáš Mravec. Po zrušení prvního vyhlášeného rozsudku ve věci odvolacím soudem konal Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, hlavní líčení 14. 6. 2024, v němž provedl doplňující výslech obžalované, a protože nebyly uplatněny další důkazní návrhy, rozhodl o skončení dokazování, dal prostor k závěrečným řečem a poté rozhodl napadeným rozsudkem. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně citoval podstatný obsah provedených důkazů vztahujících se ke skutku kladenému za vinu obžalované J.S. a pod body 38. až 41. odůvodnění tyto hodnotil. Již v citovaném usnesení pod sp. zn. 1 To 57/2023 vrchní soud uvedl, že z popisu skutku ve vztahu k obžalované J.S. a ani z odůvodnění prvního vyhlášeného rozsudku není zřejmé, z jakých skutkových zjištění soud prvního stupně dovodil závěr, že obžalovaná na sebe vědomě převedla věc získanou z trestné činnosti dnes již pravomocně odsouzeného Š.. Soudu prvního stupně bylo uloženo, aby se zabýval posouzením jinak prokázaného jednání obžalované S. ve vztahu k tomu, zda v době, kdy uzavřela kupní smlouvu, na základě které nabyla předmětný byt od společnosti XXXXX, lze u ní shledat vědomost o tom, že tento pochází z trestné činnosti dnes již pravomocně odsouzeného Š.. V případě, že by v jejím jednání nebyla shledána úmyslná forma zavinění, bylo soudu prvního stupně uloženo zabývat se tím, zda lze v jejím jednání ve vztahu k nabytí předmětného bytu spatřovat nedbalostní formu zavinění. V bodech 39. a 40. odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by obžalovaná J. S. věděla o tom, že byt, který kupuje od společnosti XXXXX, původně získal J.Š. trestným činem spočívajícím v podvodném jednání vůči manželům Ř.. V bodě 41. odůvodnění napadeného rozsudku pak vcelku stručně konstatuje, že při naplnění zákonných znaků skutkové podstaty přečinu podílnictví z nedbalosti podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 u obžalované spatřuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.
9. Podle teorie trestního práva je zavinění charakterizováno jako vnitřní psychický vztah pachatele trestného činu ke způsobenému následku. Nedbalostní zavinění ve formě nevědomé nedbalosti je pak upraveno v § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, podle něhož je trestný čin spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při posouzení toho, zda obžalovaná jednala nedbalostně, v tomto konkrétním případě ve formě nedbalosti nevědomé

podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, je třeba zkoumat, zda při svém jednání zachovala potřebnou míru opatrnosti.

10. Se zaviněním ve formě nevědomé nedbalosti se lze nejčastěji setkat při posuzování jednání, která mají svůj základ v předpisech upravujících provoz na pozemních komunikacích, tedy při posuzování trestné činnosti v dopravě, příp. v bezpečnostních předpisech či technických normách, tedy v trestné činnosti, která souvisí se stavebnictvím či obdobným provozem. Při posuzování nevědomé nedbalosti jde totiž o to, zda pachatel s ohledem na své osobní poměry měl a mohl vědět o určitých okolnostech, které jsou právě citovanými předpisy upraveny. Klasicky tedy půjde např. o to, zda pachatel ze svého postavení jako řidiče motorového vozidla měl a mohl vědět, že zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích stanovuje za určitých podmínek povinnost počínat si tak, aby řidič motorového vozidla byl schopen včas zastavit nebo např. aby osoba v pozici stavebníka věděla, že existují stavební předpisy či technické normy, se kterými by se před započatím stavby měla seznámit, tyto dodržovat a předejít tak nežádoucímu možnému negativnímu následku, který by při nerespektování těchto norem mohl nastat.
11. V konkrétním případě však obžalovaná J.S. uzavírala kupní smlouvu, podle níž nabývala od společnosti XXXXX bytovou jednotku a příslušný spoluvlastnický podíl na společných částech domu a pozemku na ulici XXXXX v Kroměříži. Žádné předpisy nestanoví nabyvateli nemovitosti, aby se seznámil s okolnostmi, za kterých předchozí vlastníci nemovitost nabyli. Bývá sice zvykem a obecně to lze při nabývání nemovitostí pouze doporučit, aby se kupující seznámil s předchozími nabývacími tituly k předmětné nemovitosti. Ovšem pokud by tak obžalovaná učinila, pouze by zjistila, že 3. 6. 2011 prodávající manželé S.Ř. a M.Ř. byt převedli na kupující P.Ch. a P.K. (č. l. 358-360). Z této kupní smlouvy by nezjistila, že ve skutečnosti P.Ch. a P.K. byli jen osobami dosazenými J.Š., aby byt formálně koupili a že ho ve skutečnosti odsouzený Š. získal do své dispozice podvodným jednáním vůči manželům Ř.. Rovněž je třeba si uvědomit, že J.Š. se svého podvodného jednání vůči manželům Ř. dopustil před 3. 6. 2011. V tento den bylo jeho podvodné jednání završeno podpisem uvedené kupní smlouvy. Přibližně za dva roky později, 15. 5. 2013, byla uzavřena další kupní smlouva (č. l. 370-371), podle které P.Ch. a P.K. převedli bytovou jednotku na společnost XXXXX, za kterou jednal odsouzený Š.. Až přibližně za dalšího 2,5 roku pak obžalovaná J.S. kupní smlouvou, na které byly podpisy ověřeny 28. 1. 2016 (č. l. 374-375), nabyla bytovou jednotku od společnosti XXXXX, za kterou jednal J.Š..
12. Uvedené skutečnosti a z nich vyplývající právní úvahy však v odůvodnění napadeného rozsudku chybí a stručné konstatování uvedené pod bodem 41. jeho odůvodnění tak při přezkumu odvolacím soudem nemohlo obstát.
13. Vrchní soud proto v napadeném rozsudku shledal vadu uvedenou v § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. spočívající v nejasnosti skutkových zjištění ohledně naplnění subjektivní stránky jednání obžalované přečinem podílnictví z nedbalosti podle § 215 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016, kterým byla uznána vinnou. Odvolací soud proto doplnil, resp. zopakoval, dokazování listinnými důkazy, a to všemi třemi kupními smlouvami popsány výše, jakož i ohodnoceními předmětného bytu provedeného jak k polovině roku 2011, tak k počátku roku 2016. Tyto poté zhodnotil se zaměřením na to, zda je možné dospět k závěru, že by obžalovaná J.S. prokázaným jednáním, kdy svým podpisem 28. 1. 2016 uzavřela kupní smlouvu, na základě které do svého vlastnictví nabyla předmětný byt, naplnila zákonné znaky skutkové podstaty, ať již zažalovaného trestného činu nebo trestného činu, kterým byla napadeným rozsudkem uznána vinnou, příp. trestného činu jiného. V první řadě nelze dovodit, že by sjednaná kupní cena 1 mil. Kč za prodej bytu byla cenou nepřiměřenou, když z ocenění provedeného V.S. k datu

28. 1. 2016 vyplývá obvyklá cena 1 mil. Kč se zohledněním zapsané zástavy ve výši 1 700 000 Kč ve prospěch Komerční banky a.s. Z provedeného dokazování je dále možné dovodit, že tato sjednaná kupní cena 1 mil. Kč nebyla obžalovanou S. prodávající společnosti XXXXX zaplacená, neboť přesto, že byla dohodnuta úhrada kupní ceny na účet, z bankovních výpisů z účtů je zřejmé, že převodem na účet uhrazena nebyla a tuto částku ani obžalovaná neměla k dispozici. Tvrzenému předání kupní ceny v hotovosti bez jakýchkoliv dokladů pak rozhodně nelze uvěřit. Další prokázanou skutečností, která z jednotlivých hodnocených důkazů vyplývá, a tento závěr učinil již soud prvního stupně, je fakt, že nelze dovodit, že by obžalovaná J. S. měla vědomost o tom, že předmětný byt fakticky do své dispozice získal odsouzený J.Š. podvodným jednáním, tedy trestným činem. Je třeba zopakovat, že trestné jednání obžalovaného bylo v tomto případě dokonáno 3. 6. 2011, obžalovaná J.S. se s J.Š. zná až od srpna 2015, přičemž byt kupovala smlouvou z 28. 1. 2016. Původně smlouvou ze 3. 6. 2011 manželé Ř. převedli byt nejprve na P.Ch. a P.K., tito následně kupní smlouvou z 15. 5. 2013 byt převedli na společnost XXXXX, za kterou jednal J.Š. a až další smlouvou z 28. 1. 2016 byl byt ze společnosti XXXXX převeden na obžalovanou. Tyto okolnosti vylučují podle názoru odvolacího soudu, že obžalovaná vůbec mohla mít povědomost o získání tohoto bytu trestnou činností odsouzeného J.Š.. Rovněž tak nelze z žádného provedeného důkazu dovodit, jak by obžalovaná s ohledem na své osobní a životní zkušenosti měla a mohla vědět, že převáděný byt může být či je přímým výnosem z trestné činnosti J.Š.. Bližší úvaha o této hypotéze v odůvodnění napadeného rozsudku chybí, pravděpodobně proto, že ji skutečně nelze z provedených důkazů nijak vyvodit, a ani odvolací soud nevidí žádnou reálnou možnost jejího prokázání.

14. Odvolací soud se proto plně ztotožnil s odvolací argumentací obžalované J.S. spočívající zejména v tom, že nemohla vědět, že kupovaný byt pochází z trestného činu spáchaného J.Š. a rovněž není zřejmé, z jakých skutečností či okolností toto vědět měla a mohla. V případě jednání obžalované tak není dána subjektivní stránka, ať již ve formě úmyslu či nedbalostní formě ve vztahu k zavinění a skutek popsany v podané obžalobě tak nemůže být trestným činem. Odvolací soud proto po zrušení napadeného rozsudku mohl za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. po zopakování dokazování sám ve věci rozhodnout, přičemž dospěl k závěru, že je třeba obžalovanou obžaloby zprostit podle § 226 písm. b) tr. ř. Z výše uvedeného zároveň vyplývá, že odvolání státního zástupce zaměřené pouze do výroku o trestu nemohlo mít naději na úspěch, a proto bylo postupem podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 24. října 2024

Mgr. Daniel Plšek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. Jakobová.

J.
Jakobová

Digitálně podepsal
J. Jakobová Datum:
2024.11.19
12:46:19 +01'00'